

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: JUDr. D. R.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Fílou, advokátem AK se sídlem v Karlových Varech, ul. U Imperiálu č. p. 10, PSČ 360 01, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor správních činností a Krajský živnostenský úřad, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2013, č. j. 1527/SČaKŽÚ/2013-3, JID: 94096/2013/KUUK,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím pošty dne 16. 9. 2013 u zdejšího soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a Krajský živnostenský úřad, ze dne 9. 7. 2013, č. j. 1527/SČaKŽÚ/2013-3, JID: 94096/2013/KUUK, jímž bylo mj. zamítnuto odvolání žalobce vůči rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor správních činností, oddělení správní, ze dne 2. 5. 2013, č. j. MmM/058409/2013/OSČ-Př/JŘ, kterým bylo vyhověno návrhu na poskytnutí ochrany dle ust. § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), jež podaly J. P. a B. B., kdy tímto návrhem se obě navrhovatelky domáhaly obnovení pokojného stavu, který byl před 15. 2. 2012 a spočíval v nerušených dodávkách teplé vody a tepla do domu č. p. 2607 v ul. Slovenského národního povstání v Mostě.

Před přikročením k vlastnímu projednání žaloby se správní soud nejprve zaobíral tím, zda má vůbec pravomoc rozhodovat o předmětné žalobě.

Podle ust. § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vstoupil v účinnost dnem 1. 1. 2003, ve správním soudnictví platí, že dotyčné soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. Veřejná subjektivní práva jsou taková práva, která mají osoby ve vztazích vůči státu, jako právnické osobě, a jiným subjektům veřejné správy, tj. fyzické a právnické osoby, o nichž tak stanoví ústava nebo zákon. Podle ust. § 4 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Naproti tomu ust. § 68 písm. b) s. ř. s. stanovuje, že žaloba je nepřipustná tehdy, směřuje-li tato žaloba proti rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Na toto rozhodnutí pak dopadá ust. § 7 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), podle něhož platí, že v situacích, kdy správní orgán pravomocně rozhodl o sporu nebo o jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, může být tatáž věc na návrh projednána a rozhodnuta soudem za podmínek uvedených v části páté o. s. ř. Jinými slovy to znamená, že o rozhodnutích správních orgánů v soukromoprávních věcech podle stávající právní úpravy nerozhodují soudy v rámci správního soudnictví, nýbrž soudy v občanskoprávním řízení.

Podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. soud usnesením návrh odmítne, jestliže se navrhovatel domáhá rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

V rámci zkoumání splnění podmínek řízení se tedy soud předně zabýval charakterem správního řízení vedoucího k ochraně pokojného stavu, tedy podstatou právní úpravy podle ust. § 5 občanského zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení platí, že pokud došlo ke zřejmému zásahu do pokojného stavu, lze se domáhat ochrany u příslušného orgánu státní správy, který může předběžně zásah zakázat, nebo uložit, aby byl obnoven předešlý stav, přičemž tím není dotčeno právo domáhat se ochrany u soudu. Cílem je poskytnutí ochrany především občanským právům a svobodám, tedy ryze soukromým zájmům fyzických a právnických osob, což implikuje použití takových prostředků ochrany, které jsou typické pro soukromoprávní vztahy. K tomuto závěru lze dospět zejména systematickým výkladem citovaného zákonného ustanovení, umístěného v rámci občanského zákoníku, tj. jedné ze základních norem soukromého práva (§ 1 občanského zákoníku). Ostatně i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 142/98 (Sb. ÚS, svazek č. 11, nález č. 65, strana 131) dospěl k závěru, že rozhodování podle ust. § 5 občanského zákoníku je příkladem svěřeni pravomoci správním orgánům rozhodovat ve věcech občanskoprávních. Tento nález byl sice relativizován stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 18/03, nikoliv však v závěru o charakteru ust. § 5 občanského zákoníku. Zde i Plénium Ústavního soudu uzavřelo, že ust. § 5 občanského zákoníku svěřuje správnímu orgánu rozhodování v soukromoprávních věcech.

Stejně tak i v posuzované věci lze rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 5 občanského zákoníku vedoucí k obnově předešlého pokojného stavu tak, aby byly zajištěny nerušené dodávky teplé vody a tepla do domu č. p. 2607 v ul. Slovenského národního povstání v Mostě k návrhu J. P. a B. B., zcela jednoznačně označit za rozhodnutí ve věci

občanskoprávní. V posuzované věci je zřejmé, že předmětem rozhodnutí žalovaného nebylo veřejné subjektivní právo, ale právo soukromé. Zdejšímu soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví nepřísluší napadené rozhodnutí přezkoumat a ve věci rozhodnout, neboť o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, vydanému podle ust. § 5 občanského zákoníku, jsou příslušné rozhodovat soudy v občanském soudním řízení, nikoliv soudy správní.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že k projednání předmětné žaloby v rámci správního soudnictví brojící proti napadenému rozhodnutí žalovaného zdejší krajský soud nemá pravomoc, jelikož se jedná o věc podřaditelnou pod ust. § 7 odst. 2 o. s. ř., která se projednává a rozhoduje za podmínek uvedených v části páté o. s. ř., a v níž je dána dle ust. § 249 odst. 1 o. s. ř. věcná příslušnost okresních soudů. K řízení v daném případě je pak ve smyslu ust. § 250 odst. 1 písm. a) o. s. ř. místně příslušný Okresní soud v Mostě.

Proto soud vyhodnotil žalobu jako nepřipustnou a dle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 68 písm. b) s. ř. s. ji ve výroku usnesení ad I. odmítl. Odmítnutí žaloby koresponduje stávající konzistentní judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2006, č. j. 8 As 2/2005 – 32, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 908/2006 Sb. a také na www.nssoud.cz).

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. soud ve výroku usnesení ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení skončilo odmítnutím žaloby.

O soudním poplatku soud nerozhodoval, neboť dosud nebyl žalobcem uhrazen.

Poučení: Žalobce **může** podat proti napadenému rozhodnutí správního orgánu k Okresnímu soudu v Mostě **do jednoho měsíce** od právní moci tohoto usnesení **žalobu** podle části páté o. s. ř. Jestliže tak žalobce v této lhůtě učiní, platí, že soudní řízení podle části páté o. s. ř. o takové žalobě bylo zahájeno dnem, kdy takový návrh došel soudu ve správním soudnictví.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podání kasační stížnosti **nestaví** lhůtu pro podání žaloby podle části páté o. s. ř.

V Ústí nad Labem dne 23. září 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová